

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 14ης Ιουνίου 2016*

«Αίτηση αναίρεσης — Μέτρα διατήρησης των αλιευτικών πόρων και αναδιάρθρωση του τομέα της αλιείας — Αιτήματα αύξησης της χωρητικότητας ασφαλείας — Ακύρωση από τα δικαστήρια της Ένωσης της αρχικής απορριπτικής απόφασης — Άρθρο 266 ΣΛΕΕ — Κατάργηση της νομικής βάσης στην οποία στηρίχθηκε η εν λόγω απορριπτική απόφαση — Αρμοδιότητα και νομική βάση για την έκδοση νέων αποφάσεων — Ακύρωση από το Γενικό Δικαστήριο των νέων απορριπτικών αποφάσεων — Αρχή της ασφάλειας δικαίου»

Στην υπόθεση C-361/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσης δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 25 Ιουλίου 2014,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον A. Bouquet και την A. Szymtkowska, επικουρούμενους από τον B. Doherty, barrister,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Peter McBride, κάτοικος Downings (Ιρλανδία),

Hugh McBride, κάτοικος Downings,

Mullglen Ltd, με έδρα το Largy (Ιρλανδία),

Cathal Boyle, κάτοικος Fiafannon (Ιρλανδία),

Thomas Flaherty, κάτοικος Kilronan (Ιρλανδία),

Ocean Trawlers Ltd, με έδρα το Killybegs (Ιρλανδία),

Patrick Fitzpatrick, κάτοικος Killeany (Ιρλανδία),

Eamon McHugh, κάτοικος Killybegs,

Eugene Hannigan, κάτοικος Killybegs,

Larry Murphy, κάτοικος Castletownbere (Ιρλανδία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Brendan Gill, κάτοικος Lifford (Ιρλανδία),

προσφεύγοντες πρωτοδίκως

εκπροσωπούμενοι από τους N. Travers, SC, D. Barry, solicitor, και την E. Barrington, SC,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, M. Plešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Arabadjiev, C. Toader, D. Šváby και K. Λυκούργο, προέδρους τμήματος, A. Rosas, A. Borg Barthet (εισηγητή), M. Safjan, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 1ης Σεπτεμβρίου 2015,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιανουαρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναίρεσης, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί να ανααιρεθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 13ης Μαΐου 2014, McBride κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-458/10 έως T-467/10 και T-471/10, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2014:249), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τις αποφάσεις C(2010) 4758, C(2010) 4748, C(2010) 4757, C(2010) 4751, C(2010) 4764, C(2010) 4750, C(2010) 4761, C(2010) 4767, C(2010) 4754, C(2010) 4753 και C(2010) 4752 της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 2010 (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις), με τις οποίες απορρίφθηκε αίτηση της Ιρλανδίας για την αύξηση των στόχων του πολυετούς προγράμματος προσανατολισμού IV (ΠΠΠ IV) προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας ως προς τα σκάφη των Peter McBride και Hugh McBride, της Mullglen Ltd, των Cathal Boyle και Thomas Flaherty, της Ocean Trawlers Ltd, των Patrick Fitzpatrick, Eamon McHugh, Eugene Hannigan, Larry Murphy και Brendan Gill (στο εξής: McBride κ.λπ.).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413/ΕΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1997, σχετικά με τους στόχους και τους λεπτομερείς κανόνες για την αναδιάρθρωση, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 31ης Δεκεμβρίου 2001, του τομέα της κοινοτικής αλιείας με σκοπό την επίτευξη μιας διαρκούς ισορροπίας μεταξύ των πόρων και της εκμετάλλευσής τους (ΕΕ 1997, L 175, σ. 27), έχει ως εξής:

«Στα πολυετή προγράμματα προσανατολισμού για τα κράτη μέλη, οι αυξήσεις ικανότητας που προκύπτουν αποκλειστικά από τις βελτιώσεις της ασφάλειας δικαιολογούν, για κάθε περίπτωση, ισόποση αύξηση των στόχων των τμημάτων στόλου, εφόσον αυτές οι βελτιώσεις δεν αυξάνουν την αλιευτική προσπάθεια των συγκεκριμένων σκαφών.»

- 3 Όσον αφορά τις διαδικασίες εφαρμογής της εν λόγω απόφασης, το άρθρο της 10 παρέπεμπε στο άρθρο 18 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ 1992, L 389, σ. 1), το οποίο προέβλεπε διαβούλευση με διαχειριστική επιτροπή του τομέα αλιείας και υδατοκαλλιέργειας.
- 4 Το άρθρο 1 της απόφασης 2002/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2002, για τροποποίηση της απόφασης 97/413/ΕΚ (ΕΕ 2002, L 31, σ. 77), προβλέπει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, της απόφασης 97/413 αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

«Το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2002, η αλιευτική προσπάθεια κάθε κράτους μέλους μειώνεται [...]».

- 5 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413 καταργήθηκε από 1ης Ιανουαρίου 2002 με την απόφαση 2002/70.
- 6 Το σημείο 3.3 του παραρτήματος της απόφασης 98/125/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1997, για την έγκριση πολυετούς προγράμματος προσανατολισμού του αλιευτικού στόλου της Ιρλανδίας για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 31 Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ 1998, L 39, σ. 41), προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη δύνανται σε οποιαδήποτε χρονική στιγμή να υποβάλουν στην Επιτροπή πρόγραμμα βελτιώσεων ασφαλείας. Σύμφωνα με τα άρθρα 3 και 4 της απόφασης 97/413/ΕΚ, η Επιτροπή αποφασίζει αν η προβλεπόμενη από το πρόγραμμα αύξηση ικανότητας αιτιολογεί αντίστοιχη αύξηση των στόχων του ΠΠΠ IV.

[...]»

- 7 Το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2792/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1999, για καθορισμό των λεπτομερών κανόνων και ρυθμίσεων σχετικά με την κοινοτική διαρθρωτική βοήθεια στον τομέα της αλιείας (ΕΕ L 337, σ. 10), έχει ως εξής:

«1. Η ανανέωση του στόλου και ο εκσυγχρονισμός των αλιευτικών σκαφών οργανώνονται σύμφωνα με τον παρόντα τίτλο.

Κάθε κράτος μέλος υποβάλλει στην Επιτροπή προς έγκριση, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2, μόνιμες ρυθμίσεις για την παρακολούθηση της ανανέωσης και του εκσυγχρονισμού του στόλου. Στο πλαίσιο αυτών των ρυθμίσεων, τα κράτη μέλη πρέπει να αποδεικνύουν ότι η διαχείριση των εγγραφών στον στόλο και των διαγραφών από αυτόν γίνεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε η αλιευτική ικανότητα να μην υπερβαίνει τους ετήσιους στόχους που ορίζει το πολυετές πρόγραμμα προσανατολισμού, τόσο τον γενικό στόχο όσο και τον στόχο που έχει τεθεί για τα οικεία τμήματα, ή ενδεχομένως, [ώστε] η αλιευτική ικανότητα [να] μειώνεται προοδευτικά με σκοπό να επιτύχει αυτούς τους στόχους.

Οι ρυθμίσεις αυτές λαμβάνουν ιδίως υπόψη ότι η αλιευτική ικανότητα, πλην εκείνης των σκαφών συνολικού μήκους κάτω των 12 μέτρων εκτός από τις τράτες, που αποσύρθηκε με κρατική ενίσχυση δεν μπορεί να αντικαθίσταται.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να υποβάλλουν αίτημα σαφούς και ποσοτικά προσδιορισμένης αύξησης των στόχων αλιευτικής ικανότητας για μέτρα που αποσκοπούν στη βελτίωση της ασφάλειας, της ναυσιπλοΐας, της υγιεινής, της ποιότητας του προϊόντος και των συνθηκών εργασίας, υπό τον όρο ότι τα εν λόγω μέτρα δεν συνεπάγονται αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των οικείων πόρων.

Κάθε τέτοιο αίτημα εξετάζεται από την Επιτροπή και εγκρίνεται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 23, παράγραφος 2. Η διαχείριση οιασδήποτε αύξησης της ικανότητας γίνεται από τα κράτη μέλη βάσει των μονίμων ρυθμίσεων που προβλέπονται στην παράγραφο 1.»

- 8 Το εν λόγω άρθρο 6 καταργήθηκε από 1ης Ιανουαρίου 2003 με το άρθρο 1, σημείο 6, του κανονισμού (ΕΚ) 2369/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2792/1999 (ΕΕ 2002, L 358, σ. 49).

Ιστορικό της διαφοράς

- 9 Μεταξύ 1ης Νοεμβρίου και 14 Δεκεμβρίου 2001, οι P. McBride κ.λπ. υπέβαλαν στο Department of Communications, Marine & Natural Resources (τμήμα επικοινωνιών, θαλάσσιων και φυσικών πόρων, Ιρλανδία) αιτήσεις αύξησης αλιευτικής ικανότητας για τα αλιευτικά σκάφη που τους ανήκαν, επικαλούμενοι λόγους σχετικούς με τη βελτίωση της ασφάλειας δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413.
- 10 Προς στήριξη των ατομικών αυτών αιτήσεων, το τμήμα επικοινωνιών, θαλάσσιων και φυσικών πόρων ζήτησε από την Επιτροπή, με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 2001, να εγκρίνει την αύξηση της ικανότητας του ιρλανδικού στόλου κατά 1304 τόνους μικτού βάρους όσον αφορά το τμήμα πολλαπλών χρήσεων του εν λόγω στόλου και κατά 5335 τόνους όσον αφορά το πελαγικό τμήμα αυτού, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413 (στο εξής: αρχική αίτηση).
- 11 Στις 4 Απριλίου 2003, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2003/245/ΕΚ, για τις αιτήσεις που λήφθηκαν από την Επιτροπή για την αύξηση των στόχων των ΠΠΠ IV προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας, της θαλάσσιας ναυσιπλοΐας, της υγιεινής, της ποιότητας των προϊόντων και των συνθηκών εργασίας για σκάφη ολικού μήκους άνω των 12 μέτρων (ΕΕ L 90, σ. 48, στο εξής: αρχική απόφαση). Όλα τα σκάφη των P. McBride κ.λπ. περιλαμβάνονταν στο παράρτημα II της εν λόγω απόφασης το οποίο, κατά το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο της απόφασης αυτής, απαριθμούσε τις αιτήσεις που απέρριψε η Επιτροπή.
- 12 Η αρχική απόφαση στηρίχθηκε στο άρθρο 4 της απόφασης 97/143 καθώς και στο άρθρο 6 του κανονισμού 2792/1999.
- 13 Η αρχική απόφαση προσβλήθηκε με διάφορες προσφυγές ακύρωσης επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση αυτή στο μέτρο που είχε εφαρμογή στα σκάφη των P. McBride και H. McBride, της Mullglen, καθώς και την C. Boyle, P. Fitzpatrick, E. McHugh, E. Hannigan και B. Gill. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή εφάρμοσε κριτήρια που δεν προβλέπονται στην εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση και υπερέβη τις αρμοδιότητές της. Με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 2006, οι ιδιοκτήτες των οικείων σκαφών ζήτησαν από την Επιτροπή να εκδώσει νέα απόφαση σύμφωνη με τα κριτήρια που έθεσε η ανωτέρω απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου.
- 14 Κατά της απόφασης της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159), ασκήθηκε αίτηση αναίρεσης, επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 17ης Απριλίου 2008, Flaherty κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P, EU:C:2008:230), με την οποία το Δικαστήριο ακύρωσε, για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθέμενους στην εν λόγω απόφαση, την αρχική απόφαση, στο μέτρο που η τελευταία είχε εφαρμογή στα σκάφη του T. Flaherty, της Ocean Trawlers και του L. Murphy.
- 15 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 25ης Απριλίου 2008, ο εκπρόσωπος των P. McBride κ.λπ. ζήτησε από την Επιτροπή να τους γνωστοποιήσει τις ενέργειες στις οποίες είχε προβεί για την εκτέλεση της απόφασης της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159).
- 16 Τις αιτήσεις των P. McBride κ.λπ. διαδέχθηκε εκτεταμένη αλληλογραφία μεταξύ της Ιρλανδίας και της Επιτροπής. Το θεσμικό αυτό όργανο ζήτησε από την Ιρλανδία, μεταξύ άλλων, συμπληρωματικές πληροφορίες για τα τεχνικά χαρακτηριστικά των επίμαχων σκαφών.

- 17 Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή απέρριψε εκ νέου την αρχική αίτηση όσον αφορά τα σκάφη των McBride κ.λπ. Προέβη δε στις ακόλουθες εκτιμήσεις:
- όσον αφορά τα σκάφη των P. McBride και H. McBride, καθώς και των P. Fitzpatrick και E. Hannigan, η αντικατάσταση περισσότερων μικρότερων σκαφών από ένα νέο δεν συνεπάγεται αύξηση της συνολικής ικανότητας του τμήματος πολλαπλών χρήσεων του ιρλανδικού στόλου, οπότε δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/41,
 - όσον αφορά τα σκάφη της Mullglen, των C. Boyle και T. Flaherty, της Ocean Trawlers καθώς και των E. McHugh και L. Murphy, η αύξηση της χωρητικότητας των νέων σκαφών δεν οφείλεται μόνο σε βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας, οδήγησε δε σε αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας, και
 - όσον αφορά τα σκάφη του B. Gill, η αύξηση χωρητικότητας λόγω επιμήκυνσης του σκάφους δεν οφείλεται μόνο σε βελτιώσεις στον τομέα της ασφάλειας, οδήγησε δε σε αύξηση της αλιευτικής προσπάθειας.
- 18 Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι δεν υφίσταται πλέον ειδική νομική βάση για τις αποφάσεις αυτές, δεδομένου ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/143 καταργήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης 2002/70, χωρίς να αντικατασταθεί από αντίστοιχη διάταξη. Κατά συνέπεια, το θεσμικό αυτό όργανο διευκρίνισε ότι είναι αναγκασμένο να εκδώσει ad hoc απόφαση, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων ουσιαστικού δικαίου που ίσχυαν κατά τον χρόνο υποβολής της αρχικής αίτησης.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 19 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 και 28 Σεπτεμβρίου 2010, οι P. McBride κ.λπ. άσκησαν προσφυγές ακύρωσης κατά των προσβαλλόμενων αποφάσεων.
- 20 Προς στήριξη των προσφυγών τους οι P. McBride κ.λπ. προέβαλαν έξι λόγους, αντλούμενους από έλλειψη νομικής βάσης, από παράβαση ουσιώδους τύπου, από εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413, από πρόδηλη πλάνη κατά την εφαρμογή της διάταξης αυτής, από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης και από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης.
- 21 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είναι αρμόδια να εκδώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, δεχόμενο τον πρώτο λόγο ακύρωσης καθόσον με αυτόν προβλήθηκε αναρμοδιότητα της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, χωρίς να εξετάσει τους λοιπούς λόγους.

Αιτήματα των διαδίκων

- 22 Με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,
 - να απορρίψει την προσφυγή ακύρωσης και, σε κάθε περίπτωση, τον πρώτο λόγο ακύρωσης,
 - επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και
 - κα καταδικάσει τους P. McBride κ.λπ. στα δικαστικά έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας όσο και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

23 Οι P. McBride κ.λπ. ζητούν από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα,
- επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να δεχτεί τις προσφυγές ακύρωσης, ιδίως τον πρώτο και τον δεύτερο από τους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξή τους, και να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, ή, έτι επικουρικότερον να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας όσο και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί της αίτησης αναίρεσης

24 Προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με την αρχή της δοτής αρμοδιότητας που κατοχυρώνεται στα άρθρα 5, παράγραφοι 1 και 2, ΣΕΕ και 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, καθώς και με την αρχή της επικουρικότητας, ενώ ο δεύτερος από ελλιπή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 25 Πρώτον, η Επιτροπή, παραπέμποντας συναφώς στη σκέψη 27 της απόφασης της 26ης Απριλίου 1988, Αστερίς ΑΕ κ.λπ. κατά Επιτροπής (97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199), υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, το οικείο θεσμικό όργανο οφείλει να εκτελεί πλήρως τη δικαστική απόφαση που ακυρώνει πράξη του, υποχρεούμενο να λαμβάνει υπόψη το διατακτικό της εν λόγω απόφασης, αλλά και το σκεπτικό της στο οποίο παρατίθενται σαφώς οι ακριβείς λόγοι στους οποίους θεμελιώνεται η διαπίστωση της έλλειψης νομιμότητας που περιλαμβάνεται στο διατακτικό.
- 26 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η υποχρέωση αυτή πρέπει να αξιολογηθεί, μεταξύ άλλων, υπό το πρίσμα της αρχής της ασφάλειας δικαίου, σύμφωνα με τα όσα έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 26ης Απριλίου, Αστερίς ΑΕ κ.λπ. κατά Επιτροπής (97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199). Με τις σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κακώς εστίασε μόνο στην αρχή της δοτής αρμοδιότητας.
- 27 Η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης ότι το άρθρο 266 ΣΛΕΕ έχει την ίδια τυπική ισχύ με αυτήν της αρχής της δοτής αρμοδιότητας, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, ΣΕΕ και στο άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ. Λαμβανομένου υπόψη ότι οι διατάξεις αυτές βρίσκονται στο ίδιο τυπικό επίπεδο στην ιεραρχία των κανόνων δικαίου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε ότι η αρχή της δοτής αρμοδιότητας υπερισχύει της υποχρέωσης που απορρέει από το άρθρο 266 ΣΛΕΕ.
- 28 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν μπορούσε να αγνοήσει την υποχρέωση την οποία υπέχει από το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, δηλαδή, εν προκειμένω, η υποχρέωση να εκδώσει απόφαση επί των αιτήσεων των P. McBride κ.λπ. συνεπεία της έκδοσης των αποφάσεων της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159), και της 17ης Απριλίου 2008, Flaherty κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P, EU:C:2008:230), για τον λόγο και μόνον ότι ο νομοθέτης της Ένωσης είχε καταργήσει τη διαδικαστική διάταξη που καθόριζε τον τρόπο δράσης του θεσμικού οργάνου. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή εφάρμοσε τη νομολογία που απορρέει από

τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, SP κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 και T-98/03, EU:T:2007:317), και της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190), σχετικά με τη λήξη της Συνθήκης για την ίδρυση της ΕΚΑΧ, σύμφωνα με την οποία, σε περίπτωση κατάργησης μιας νομικής βάσης, οι ουσιαστικοί κανόνες που εμπίπτουν σε αυτήν είναι δυνατόν να εξακολουθήσουν να εφαρμόζονται από κοινού με τους ισχύοντες διαδικαστικούς κανόνες κατά τον χρόνο ισχύος της οικείας πράξης.

- 29 Η Επιτροπή παραδέχεται ότι το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεν «αναβιώνει» νομική βάση που έχει καταργηθεί. Προσθέτει ωστόσο ότι από την προπαρατεθείσα νομολογία μπορεί να συναχθεί ότι το δίκαιο της Ένωσης επιτρέπει την ερμηνεία μιας νομικής βάσης κατά τρόπο ώστε να μπορεί αυτή να χρησιμοποιηθεί σε περιορισμένη έκταση και μετά την κατάργησή της. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η νομολογία αυτή στηρίζεται μεταξύ άλλων στις αρχές της συνέχειας της έννομης τάξης και της ασφάλειας δικαίου. Ως εκ τούτου, το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413 εξακολουθεί να παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να αποφασίσει επί της ουσίας των αρχικών αιτήσεων. Αντιθέτως, όσον αφορά τη διαδικασία, το γεγονός ότι η οικεία διάταξη έχει παύσει να ισχύει οδήγησε την Επιτροπή να ακολουθήσει διαδικασία *ad hoc*, χωρίς διαβούλευση με τη διαχειριστική επιτροπή του τομέα αλιείας και υδατοκαλλιέργειας, αντιθέτως προς τα προβλεπόμενα στην απόφαση 97/413.
- 30 Τρίτον, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε εξαιρετικά συσταλτική ερμηνεία της αρχής της ασφάλειας δικαίου και ότι δεν αναγνώρισε ότι μια νομική βάση μπορεί να συνάγεται σιωπηρώς. Επομένως, όταν το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, με τη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την ανάγκη προσδιορισμού της νομικής βάσης μιας πράξης, αγνόησε τις λοιπές συνέπειες της αρχής της ασφάλειας δικαίου, λαμβανομένης υπόψη της απόφασης της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190).
- 31 Επιπλέον, όταν το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, με τη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η νομική βάση μιας πράξης πρέπει να βρίσκεται σε ισχύ κατά τον χρόνο έκδοσης της πράξης αυτής, παραπέμποντας στη νομολογία που απορρέει από τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, SP κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 και T-98/03, EU:T:2007:317), και της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190), παρέθεσε κατά τρόπο ημιτελή τη νομολογία αυτή. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να επισημάνει ότι, δυνάμει της ως άνω νομολογίας, η εφαρμογή μιας νομικής βάσης ως προς την ουσία είναι δυνατή ακόμα και αν η νομική αυτή βάση δεν βρίσκεται πλέον σε ισχύ. Η ύπαρξη της δυνατότητας αυτής επιβεβαιώνεται και από τους ερμηνευτικούς κανόνες που αφορούν την αρχή της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, εν προκειμένω, το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413 εξακολουθεί να μπορεί να χρησιμεύσει ως σιωπηρώς συναγόμενη νομική βάση για τους σκοπούς εκτέλεσης των αποφάσεων της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159), και της 17ης Απριλίου 2008, Flaherty κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P, EU:C:2008:230).
- 32 Τέταρτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, ερμηνεύοντας εσφαλμένα το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, υπονόμωσε εμμέσως την αποτελεσματικότητα της προσφυγής ακύρωσης που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί κενό στα ένδικα βοηθήματα που διαθέτουν οι P. McBride κ.λπ.
- 33 Πέμπτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπονομεύει επίσης την αρχή της ασφάλειας δικαίου. Αφενός, κρίνοντας, με τη σκέψη 35 της απόφασης αυτής, ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει νομική βάση μετά την 1η Ιανουαρίου 2003 για να αποφασίσει επί της αρχικής αίτησης ή επί των αιτήσεων που υποβλήθηκαν μετά την έκδοση των αποφάσεων της 13ης Ιουνίου 2006, Boyle κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-218/03 έως T-240/03, EU:T:2006:159), και της 17ης Απριλίου 2008, Flaherty κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-373/06 P, C-379/06 P και C-382/06 P, EU:C:2008:230), το Γενικό Δικαστήριο θέτει

εν αμφιβόλω το κύρος της αρχικής απόφασης όσον αφορά τους φορείς εκμετάλλευσης σκαφών για τους οποίους η απόφαση ήταν ευνοϊκή. Αφετέρου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί επίσης ανασφάλεια δικαίου όσον αφορά συγκεκριμένη απόφαση εκδοθείσα το 2010 η οποία ήταν ευνοϊκή για ιδιοκτήτη σκάφους, δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται ότι το 2010 δεν υπήρχε νομική βάση για την έκδοση της εν λόγω ευνοϊκής απόφασης.

34 Οι P. McBride κ.λπ. ζητούν την απόρριψη του πρώτου λόγου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

35 Πρώτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία που αντλεί η Επιτροπή από την υποχρέωση την οποία υπέχει δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο αυτό, το θεσμικό όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο έχει κρίνει συναφώς ότι, προκειμένου να συμμορφωθεί με μια τέτοια απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το οικείο όργανο υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της απόφασης, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και που συνιστά το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια του ζητήματος που κρίθηκε με το διατακτικό (απόφαση της 26ης Απριλίου, Αστερίς ΑΕ κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199, σκέψη 27).

36 Εντούτοις, πριν τη λήψη των σχετικών μέτρων από το όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη, τίθεται το ζήτημα της αρμοδιότητας του οργάνου αυτού, δεδομένου ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να ενεργούν μόνον εντός των ορίων της δοτής τους αρμοδιότητας, όπως υπενθύμισε και το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 23 έως 35 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

37 Λαμβανομένου υπόψη ότι η απόφαση 97/413 και το άρθρο 6 του κανονισμού 2792/1999 —που εξουσιοδοτούσαν την Επιτροπή να εξετάζει και να αποφασίζει επί των αιτήσεων αύξησης της χωρητικότητας ασφαλείας— καταργήθηκαν και ότι καμία διάταξη, έστω και μεταβατική, δεν παρείχε στην Επιτροπή την εξουσία να εκδίδει νέες αποφάσεις στον τομέα αυτό, διαπιστώνεται ότι δεν υπήρχε πλέον στην έννομη τάξη της Ένωσης κατάλληλη νομική βάση η οποία να επιτρέπει στην Επιτροπή να εκδώσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

38 Επιπλέον, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η υποχρέωση ανάληψης δράσης η οποία απορρέει από το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεν θεμελιώνει αρμοδιότητα της Επιτροπής ούτε της παρέχει τη δυνατότητα να στηρίζεται σε νομική βάση που έχει εν τω μεταξύ καταργηθεί.

39 Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να επικαλείται τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 26ης Απριλίου, Αστερίς ΑΕ κ.λπ. κατά Επιτροπής (97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199), προκειμένου να υποστηρίξει ότι το Δικαστήριο ερμήνευσε διασταλτικά τη διάταξη που αποτελεί σήμερα το άρθρο 266 ΣΛΕΕ και ότι αξιολόγησε τη δυνάμει του άρθρου αυτού υποχρέωση ανάληψης δράσης της Επιτροπής υπό το πρίσμα της αρχής της ασφάλειας δικαίου. Πράγματι, μολονότι αληθεύει ότι, με την απόφαση εκείνη, το Δικαστήριο έκρινε ότι, μετά την έκδοση της δικαστικής απόφασης περί ακύρωσης του επίμαχου κανονισμού, η Επιτροπή όφειλε όχι μόνο να εκδώσει νέο κανονισμό ώστε να άρει τη διαπιστωθείσα παρανομία, αλλά επίσης να μεριμνήσει ώστε να εξαλειφθεί η παρανομία αυτή στο μέλλον, εντούτοις το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί της ύπαρξης νομικής βάσης η οποία να εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να αναλάβει δράση προκειμένου να τροποποιήσει τον επίμαχο κανονισμό για το μέλλον.

40 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από την εφαρμογή της νομολογίας η οποία απορρέει από τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, SP κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 και T-98/03, EU:T:2007:317), και της 29ης Μαρτίου

2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 Ρ και C-216/09 Ρ, EU:C:2011:190), επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία αυτή, μολονότι η τήρηση των αρχών που διέπουν τη διαχρονική εφαρμογή του δικαίου καθώς και οι απαιτήσεις σχετικά με τις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης επιβάλλουν την εφαρμογή των ουσιαστικών κανόνων που ισχύουν κατά τον χρόνο των επίμαχων πραγματικών περιστατικών ακόμη και αν οι κανόνες αυτοί έχουν παύσει να ισχύουν κατά τον χρόνο έκδοσης μιας πράξης από το θεσμικό όργανο της Ένωσης, εντούτοις η διάταξη που συνιστά τη νομική βάση μιας πράξης και η οποία εξουσιοδοτεί το όργανο της Ένωσης να εκδώσει την οικεία πράξη πρέπει να ισχύει κατά τον χρόνο έκδοσης της πράξης αυτής. Ομοίως, η διαδικασία έκδοσης της πράξης αυτής πρέπει να διεξάγεται σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν κατά τον χρόνο της εν λόγω έκδοσης.

- 41 Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, πρώτον, η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να επικαλείται την ανωτέρω νομολογία προς στήριξη της θέσης της.
- 42 Πράγματι, μολονότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413, το οποίο ίσχυε κατά τον χρόνο υποβολής της αρχικής αίτησης, εξακολούθησε, παρά την κατάργησή του από 1ης Ιανουαρίου 2002, να έχει εφαρμογή επί της αίτησης αυτής ως ουσιαστικός κανόνας που προβλέπει τα κριτήρια βάσει των οποίων εκτιμάται το παραδεκτό αίτησης για την αύξηση ικανότητας αλιευτικού σκάφους, εντούτοις, κατά τον χρόνο έκδοσης των προσβαλλόμενων αποφάσεων της Επιτροπής δεν υπήρχε καμία διάταξη σε ισχύ η οποία να παρέχει στο θεσμικό αυτό όργανο νομική βάση για την έκδοσή τους. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2792/1999, το οποίο περιλάμβανε, κατά τον χρόνο υποβολής της αρχικής αίτησης, τη νομική βάση που εξουσιοδοτούσε την Επιτροπή να αποφασίσει επί τέτοιας αίτησης, καταργήθηκε από 1ης Ιανουαρίου 2003 χωρίς να αντικατασταθεί από ανάλογη ή μεταβατική διάταξη η οποία να παρέχει κατάλληλη νομική βάση στο εν λόγω θεσμικό όργανο.
- 43 Εκτός αυτού, δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο έκδοσης των προσβαλλόμενων αποφάσεων, είχαν παύσει να ισχύουν οι διαδικαστικοί κανόνες σχετικά με την εφαρμογή της απόφασης 97/143, περί των οποίων διαλαμβάνουν τόσο το άρθρο 10 της απόφασης αυτής όσο και το άρθρο 6 του κανονισμού 2792/1999, η Επιτροπή ακολούθησε ad hoc διαδικασία η οποία ωστόσο δεν στηριζόταν σε διάταξη ευρισκόμενη σε ισχύ.
- 44 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από την εφαρμογή της νομολογίας η οποία απορρέει από τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, SP κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 και T-98/03, EU:T:2007:317), και της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 Ρ και C-216/09 Ρ, EU:C:2011:190), στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας αυτής.
- 45 Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε με τη σκέψη 40 της παρούσας απόφασης, η εν λόγω νομολογία επιτρέπει την εφαρμογή ουσιαστικών κανόνων που ισχύουν κατά τον χρόνο των επίμαχων πραγματικών περιστατικών σύμφωνα με διαδικαστικούς κανόνες ισχύοντες κατά τον χρόνο έκδοσης της οικείας πράξης, εφόσον η νομική βάση που εξουσιοδοτεί το θεσμικό όργανο να αναλάβει δράση βρίσκεται σε ισχύ κατά τον χρόνο έκδοσης της οικείας πράξης. Αντιθέτως, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν και η γενική εισαγγελέας με το σημείο 92 των προτάσεών της, η ίδια αυτή νομολογία δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει, μέσω εφαρμογής γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, την εκ μέρους της Επιτροπής χρήση νομικής βάσης που έχει παύσει να ισχύει, ώστε να εξουσιοδοτηθεί το θεσμικό αυτό όργανο να εφαρμόσει ουσιαστικό κανόνα, εν προκειμένω το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413, για να στηρίξει απόφαση επί της αρχικής αίτησης, κατόπιν ακύρωσης της αρχικής απόφασης από τον δικαστή της Ένωσης.
- 46 Τρίτον, η Επιτροπή δεν μπορεί να προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αναγνώρισε το γεγονός ότι μια νομική βάση μπορεί να συνάγεται σιωπηρώς.

- 47 Πράγματι, ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 26 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, παραπέμποντας στις αποφάσεις της 26ης Μαρτίου 1987, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (45/86, EU:C:1987:163) και της 1ης Οκτωβρίου 2009, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (C-370/07, EU:C:2009:590), ότι η απαίτηση της ασφάλειας δικαίου επιβάλλει κάθε πράξη σκοπούσα στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων να αντλεί την υποχρεωτική της ισχύ από διάταξη του δικαίου της Ένωσης η οποία πρέπει ρητώς να αναφέρεται ως νομική βάση της και η οποία ορίζει τη νομική μορφή που πρέπει να έχει η εν λόγω πράξη.
- 48 Καίτοι η παράλειψη αναφοράς συγκεκριμένης διάταξης της Συνθήκης δεν μπορεί να συνιστά ουσιώδες ελάττωμα, όταν η νομική βάση μιας πράξης μπορεί να καθοριστεί βάσει άλλων στοιχείων αυτής, εντούτοις η ρητή αναφορά είναι απαραίτητη όταν, ελλείψει αυτής, οι ενδιαφερόμενοι και το Δικαστήριο παραμένουν στην αβεβαιότητα ως προς την ακριβή νομική βάση (αποφάσεις της 26ης Μαρτίου 1987, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, 45/86, EU:C:1987:163, σκέψη 9, και της 1ης Οκτωβρίου 2009, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-370/07, EU:C:2009:590, σκέψη 56).
- 49 Εν προκειμένω όμως, όπως επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, είχε παύσει να υφίσταται νομική βάση για την έκδοση των προσβαλλόμενων αποφάσεων της 13ης Ιουλίου 2010. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι, ως προς το ζήτημα αυτό, ερμήνευσε αυστηρά την αρχή της ασφάλειας δικαίου.
- 50 Επιπλέον, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η αρχή της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια, προκειμένου η Επιτροπή να είναι σε θέση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της σύμφωνα με το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, να πρέπει να θεωρηθεί το άρθρο 4, παράγραφος 2, της απόφασης 97/413 ως σιωπηρώς συναγόμενη νομική βάση που εξουσιοδοτεί το θεσμικό αυτό όργανο να αποφασίσει επί της αρχικής αίτησης.
- 51 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί κενό στα ένδικα βοηθήματα που διαθέτουν οι P. McBride κ.λπ., επισημαίνεται ότι η τελευταίοι διατηρούν το δικαίωμα να ασκήσουν αγωγή αποζημίωσης κατά της Ένωσης, επικαλούμενοι την έλλειψη νομιμότητας της αρχικής απόφασης.
- 52 Επιπλέον, μολοντί από το σαφές γράμμα του άρθρου 266 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα των οποίων οι πράξεις κηρύχθηκαν άκυρες οφείλουν να λαμβάνουν τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των αποφάσεων των δικαστηρίων της Ένωσης, εντούτοις η ως άνω διάταξη δεν διευκρινίζει τη φύση των μέτρων που πρέπει να λάβει το οικείο θεσμικό όργανο στο πλαίσιο της εκτέλεσης αυτής.
- 53 Επομένως, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με τα σημεία 70 και 98 των προτάσεών της, απόκειται στο οικείο θεσμικό όργανο να προσδιορίσει τα μέτρα αυτά.
- 54 Συνεπώς, το τέταρτο επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.
- 55 Πέμπτον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από το ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπονομεύει την αρχή της ασφάλειας δικαίου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, απόφαση η οποία δεν προσβλήθηκε από τον αποδέκτη της εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ προθεσμίας καθίσταται απρόσβλητη έναντι αυτού (βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Νοεμβρίου 1965, Collotti κατά Δικαστηρίου, 20/65, EU:C:1965:115, και της 9ης Μαρτίου 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, σκέψη 13).
- 56 Επομένως, επιβάλλεται να γίνει δεκτό ότι, κατά την αρχή της ασφάλειας δικαίου στην οποία βασίζεται η ανωτέρω νομολογία, το κύρος της αρχικής απόφασης ή των αποφάσεων που εξέδωσε η Επιτροπή το 2010 και οι οποίες ήταν ευνοϊκές για τους φορείς εκμετάλλευσης σκαφών ή οι οποίες κατέστησαν απρόσβλητες δεν επηρεάζεται από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η οποία αφορά μόνον τις προσβαλλόμενες αποφάσεις που αποτέλεσαν αντικείμενο προσφυγής ακύρωσης.

57 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 58 Πρώτον, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει καθόσον παραμόρφωσε το περιεχόμενο των νομικών επιχειρημάτων που προέβαλε το θεσμικό αυτό όργανο ενώπιόν του και ότι, κατά συνέπεια, δεν απάντησε στα επιχειρήματα αυτά. Επί του σημείου αυτού, η Επιτροπή επισήμανε σαφώς, αφενός, ότι δεν μπόρεσε να κάνει χρήση των προβλεπόμενων στην απόφαση 97/413 διαδικασιών, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να προσφύγει σε *ad hoc* διαδικασία και, αφετέρου, ότι διατηρούσε την εξουσία να εφαρμόσει την απόφαση αυτή για να κρίνει επί της ουσίας, κατά τη νομολογία που απορρέει από τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 2007, SP κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 και T-98/03, EU:T:2007:317), και της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ. (C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190). Το επιχείρημα αυτό, που εστιάζει στη διάκριση μεταξύ διαδικαστικών και ουσιαστικών κανόνων, δεν αντικατοπτρίζεται σωστά στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι δε σκέψεις 37 έως 44 της απόφασης αυτής απαντούν στα επιχειρήματα των P. McBride κ.λπ. και όχι της Επιτροπής.
- 59 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν απαντά σε ένα ζήτημα παραδεκτού που τέθηκε στην υπόθεση T-471/10, Gill κατά Επιτροπής. Επισημαίνει συναφώς ότι ο προσφεύγων της υπόθεσης εκείνης άσκησε την προσφυγή ακύρωσης μία ώρα και 21 λεπτά μετά την εκπνοή της σχετικής προθεσμίας λόγω τεχνικών δυσκολιών της συσκευής τηλεομοιοτυπίας. Μολονότι το Γενικό Δικαστήριο δεν όφειλε να εξετάσει όλα τα νομικά ζητήματα που υποβλήθηκαν στην κρίση του, εντούτοις το ζήτημα του παραδεκτού στη συγκεκριμένη υπόθεση έπρεπε να έχει ρητώς εξετασθεί.
- 60 Οι P. McBride κ.λπ. ζητούν να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 61 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα που επικαλείται η Επιτροπή και το οποίο αντλείται από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολόγησης των αποφάσεων που υπέχει το Γενικό Δικαστήριο βάσει του άρθρου 36 σε συνδυασμό με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να παραθέσει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και ένα προς ένα όλα τα επιχειρήματα που διατύπωσαν οι διάδικοι. Κατά συνέπεια, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθησαν τα σχετικά μέτρα, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του (απόφαση της 29ης Μαρτίου 2011, ArcelorMittal Luxembourg κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά ArcelorMittal Luxembourg κ.λπ., C-201/09 P και C-216/09 P, EU:C:2011:190, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 62 Αφενός, διαπιστώνεται ότι με το επιχείρημα αυτό η Επιτροπή επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν την επιχειρηματολογία που ήδη προέβαλε προς στήριξη του πρώτου λόγου.
- 63 Αφετέρου, μολονότι αληθεύει ότι τα επιχειρήματα της Επιτροπής εξετάστηκαν συνοπτικά με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου είναι σαφής και παρέχει στη μεν Επιτροπή τη δυνατότητα να κατανοήσει τους λόγους

για τους οποίους ακυρώθηκαν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις και να ασκήσει την αναίρεσή της, όπως καταδεικνύεται από το πλήθος των επιχειρημάτων που προέβαλε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του.

- 64 Συνεπώς, η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν ενέχει έλλειψη αιτιολογίας.
- 65 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από το ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν απαντά σε ένα ζήτημα παραδεκτού, επισημαίνεται ότι, με τις διατάξεις της 1ης Απριλίου 2011, Doherty κατά Επιτροπής (T-468/10, EU:T:2011:133), Conneely κατά Επιτροπής (T-469/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:134), Oglesby κατά Επιτροπής (T-470/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:135), Cavankee Fishing κατά Επιτροπής (T-472/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:136), και McGing κατά Επιτροπής (T-473/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:137), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως προδήλως απαράδεκτες τις προσφυγές που ασκήθηκαν στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι ανωτέρω διατάξεις λόγω εκπρόθεσμης άσκησης τους.
- 66 Σε καθεμία από τις εν λόγω διατάξεις, αφού επισήμανε ότι η συσκευή τηλεομοιοτυπίας της Γραμματείας δεν απαντούσε όταν απεστάλη το δικόγραφο της προσφυγής στην υπόθεση T-471/10, δηλαδή στις 27 Σεπτεμβρίου 2010, στις 23:53 και στις 23:57 ώρα Λουξεμβούργου, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ότι, λαμβανομένης υπόψη της μέσης διάρκειας διαβίβασης των τηλεομοιοτυπιών στις υποθέσεις T-461/10, Boyle κατά Επιτροπής, T-464/10, Fitzpatrick κατά Επιτροπής, T-459/10, Hugh McBride κατά Επιτροπής, T-463/10, Ocean Trawlers κατά Επιτροπής, T-467/10, Murphy κατά Επιτροπής, T-466/10 Hannigan κατά Επιτροπής και T-462/10, Flaherty κατά Επιτροπής, ακόμη και αν η συσκευή τηλεομοιοτυπίας της Γραμματείας λειτουργούσε κανονικά, μόνον η προσφυγή στην υπόθεση T-471/10, Gill κατά Επιτροπής, θα μπορούσε να αποσταλεί μέχρι τα μεσάνυχτα, όταν εξέπνευσε η προθεσμία άσκησης προσφυγής.
- 67 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν αιτιολόγησε δεόντως την απόφασή του κατά την οποία η προσφυγή στην υπόθεση T-471/10, Gill κατά Επιτροπής, ασκήθηκε εμπροθέσμως.
- 68 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο επιχείρημα και, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος στο σύνολό του.
- 69 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 70 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην ανααιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 71 Δεδομένου ότι οι McBride κ.λπ. ζήτησαν να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.**
- 2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)

